

Midnattsropet

Nr 2 • 1978 • Årg. 18 • Pris 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

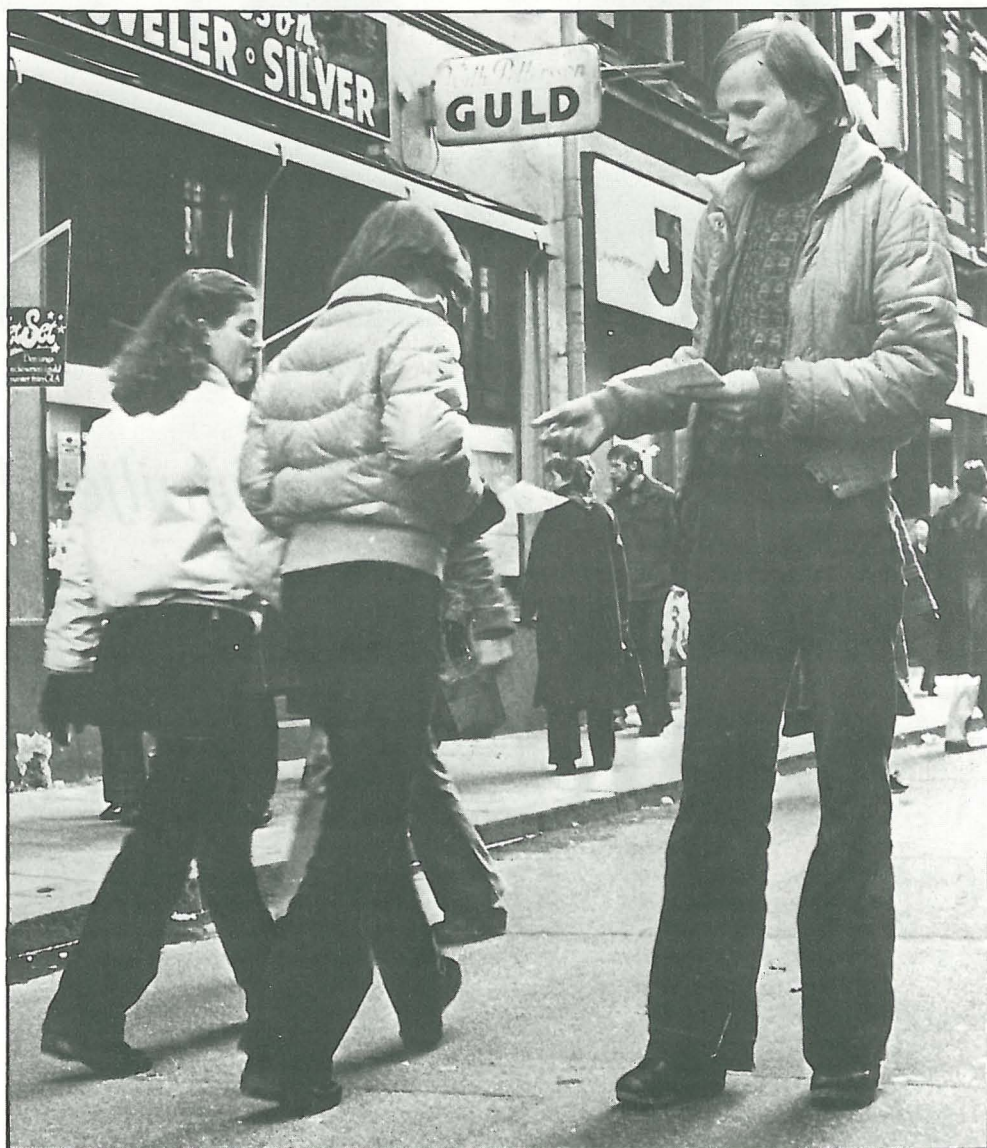
I detta nummer:

**"DET VAR INGEN
ÄVENTYRSLYSTNAD
SOM DREV MIG!"**

Hans Karlsson intervjuas
i serien "uppbrottet"
sid. 2—3

**SKOLSTYRELSE
VÄGRADE GE
TILLSTÅND TILL
HEMUNDERVISNING**
sid. 14

Ledaren:
**BARNET,
SAMHÄLLET OCH
VÄCKELSEN**
sid. 4—5

Svensk ungdom på väg

—Hinner vi nå dem med evangelium?

Familjen Hans Karlsson samlad under Malmköpingskonferensen i somras. Maj och Hans Karlsson samt barnen Daniel, Mikael och Maria.

Hans Karlsson från storfamiljen Blommenhof:

Det var verkligen ingen äventyrslystnad som drev oss att bryta upp!

Intervju: Maj-Christine Ögren

Hans Karlsson, hans hustru Maj och barnen Mikael, Susanne, Maria och Daniel har nu bott i storfamiljen på Blommenhof, Nyköping, under snart ett halvt år. Omställningen till livet i storfamilj har varit som en andlig revolution i deras liv.

— Men när man är så pass gammal som jag och har fyra barn är det ingen äventyrslystnad som driver en att göra sånt här, säger Hans till Midnattsropet.

Det var vad som höll på att hända hemma som drev familjen att bryta upp från det gamla och invanda livet. Man började söka Herren, kom i kontakt med Pilgrimsskolan och kände att det kristna livet också måste innebära konsekvenser i det vardagliga livet.

Lär här själv Hans berättelse!

En dag förra året stod Hans Karlsson som vanligt och sålde potatis på torget i Nyköping. Föga anade han vad den dagen skulle komma att betyda för resten av hans liv. Han stötte nämligen på storfamiljen från Blommenhof. De stod och sjöng trosfriska och revolutionerande jesussånger för nyköpingsborna. De friska och spontana vittnesbörden fängslade Hans som för några år sedan hade mött Jesus och nu var besviken — inte på Jesus — men på de människor som kallade sig kristna och som samtidigt levde ett liv i materialism och överflöd. Hans kunde inte låta bli att växla några ord med Stina och Ulla som naturligtvis hälsade honom välkommen till storfamiljen på Blommenhof.

— Det var denna händelse som var början till något nytt och underbart, berättade Hans när vi sitter i serveringen på Gamla Bro och samtalar.

— Du förstår, hela min värld höll på att rasa samman. Efter att ha varit frälst i några år var jag så trött på allt vad kristendom hette. På människorna alltså. Människor som levde ett liv på söndagarna och ett helt annat på vardagarna. Hela min familj, min hustru Maj och våra fyra barn befann sig i en oerhörd kris. Hade jag inte mött syskonen från Blommenhof tvivlar jag på att Maj och jag har kunnat fortsätta att hålla ihop familjen. Mikael, vår äldsta grabb, höll på att växa upp till ett busfrö som jag inte kunde få någon bukt med. Maj och jag gled ifrån varandra, samtidigt som vi också gled allt längre bort från Herren.

Skeptisk i början mot storfamilj

Så du menar att sammaträffandet med storfamiljen vände på alltsammans?

— Ja, verkligen. Nja, inte precis på en gång, men det började då. Stina berättade för mej om Pilgrimsskolan som skulle vara under sommaren i Malmköping, och då slog mej att två av våra barn kanske skulle kunna åka dit. Jag pratade med Maj om det och när inbjudan till Malmköping kom hade vi bestämt oss för att åka dit med Mikael som är tio och Susanne som är sju. Men vi skulle absolut inte vara med på några möten. Jag var väldigt skeptiskt mot det här med storfamilj och allt annat som man hade "hört" om Maranata, så det räckte med att ungarna fick vara där. Då hade jag besökt syskonen på Blommenhof så jag visste det var människor man kunde lita på. Men Maj och jag, vi åkte på semester.

Barnens förvandling väckte mig

Vad hände med barnen då? undrar jag som representerar Midnattsropet.

— De blev förvandlade. När vi kom för att hämta dem så hade jag verkligen sagt ifrån på skarpen till Maj att hon in-

te skulle tjata om att vi skulle stanna, för inte en enda minut tänkte jag stanna. Jag var väl rädd, för jag hade sett något äkta och levande som jag inte vågade komma i beröring med — trons ofrånkomliga konsekvenser i det praktiska vardagslivet.

— Jag behövde bara kasta en blick på ungarna så fick jag en stor klump i halsen som bara växte. Jesus hade mött dem. När Stina frågade om vi inte skulle stanna på eftermiddagskaffe kunde vi ju inte säga nej. Och på kvällsmötet måste vi ju stanna. Och nästa dag kunde vi ju bara inte åka hem. Ja, sedan var det helt omöjligt att resa ifrån Malmköping. Man kunde inte bara åka ifrån sina syskon. Detta blev helt livsavgörande för oss.

Hans är märkbart gripen när han talar om detta stora och betydelsefulla som räddade hela hans familj.

Detta var ett bönesvar!

— Maj kapitulerade inför det radikala budskapet och hon förstod att detta var den enda vägen för oss. Men jag var skeptisk in i det längsta. Min "manliga värdighet" gjorde väl också sitt till. Jag kunde ju inte bara erkänna att mitt tidigare kristna liv hade varit bristfälligt och att jag måste böja mej för Jesus. Men till slut förstod jag att det var enda vägen. Jag hade under våren flera gånger tänkt att antingen hoppar jag av detta med kristendomen eller också måste jag träffa några som verkligen lever för Jesus. Jag hade fått bönesvar, men på ett sätt som jag inte väntat mej . . .

Litar på Herren

— Du förstår att när man är så pass gammal som jag och har fyra barn så är det ingen äventyrslystnad som driver en att göra sån't här. För det innebär en hel del att bryta upp från det gamla och

Här på Blommenhof i Nyköping bor den storfamilj som familjen Hans Karlsson nu är medlemmar i. Här finns också Pilgrimsskolan.

invanda, flytta till storfamilj och leva från dag till dag på Herrens nåd. Utan tvärtom, det var för att få en verklig trygghet i Gud som vi gjorde detta. Och nu tvivlar jag aldrig på att jag gjorde rätt. Barnen är harmoniska. Maj och jag har kommit närmare varandra. Saker och ting börjar komma på sina rätta platser.

Arbetar hårt

Men vad lever ni av då?

— Arbete. Jag reser för det mesta runt på olika marknader och säljer skivor, kassetter, pepparkakor och olika slags hantverk. Vi arbetar hårt och då välsignar Herren vårt arbete. Det är ett underbart arbete jag har blivit kallad in i. Tänk att få samtala med människor om Jesus. Att få möta människans innersta behov samtidigt som man bidrar till familjens försörjning. Det är ju så Gud vill ha det.

— Maj har sin uppgift på Blommenhof. Våra fyra barn som förutom Mikael och Susanne är Maria 2 och Daniel snart 1 år tar förstås den mesta tiden. Sedan bakar hon och hjälper till i köket på Blommenhof. Eftersom det är trettio personer som bor där så finns det alltid arbete. Mikael och Susanne går i Pilgrimsskolan, tack och lov. Du måste skriva att vi är en oerhört lycklig familj med Jesus i centrum. Och att detta är något som växer allt djupare och djupare tack vare syskonen. Varje morgon samlas vi till bön och bibelläsning, efter maten beder vi också tillsammans och så samlas vi så gott som varje kväll för att avsluta kvällen tillsammans.

En andlig revolution!

— Vi är med i en revolution förstår du. En andlig revolution där vi vill att Jesus ska bli upphöjd och ärad så människorna kan lära känna Honom precis så underbar som Han är. Men då måste vi också leva så att vi kan prova att Hans löften verkligen håller i praktiken. Hur ska människorna annars kunna tro på det vi säger.

Hans Karlsson har funnit sitt rätta element, det förstår man. Efter att ha pratat med honom grips man av den uppriktighet och längtan som driver människor in i för dem okända förhållanden. Hans och hans hustru Maj är exempel på hur en vanlig familj kallas att lämna "båten" och "näten" för att ge sig ut på okänt vatten med Jesus och Hans lärjungar. Och där är deras främsta uppgift att fänga människor. Hans väddar om förbön inför detta stora och allvarliga som han genom Guds väldiga nåd har fått upp ögonen för. Gud har gett honom en vision om vad Han vill göra med sitt folk nu i den yttersta tiden innan Han kommer för att hämta dem som hör Honom till.

Barnen, samhället och väckelsen

Tal av Arne Imsen 1975

Under 1975 behandlade Arne Imsen i flera bibelstudier och flera tal församlingens förhållande till samhället särskilt med tanke på barnen. Det blev den direkta upprinnelsen till Pilgrimsskolan. I förra numret av Midnattsropet publicerade vi ett av dessa tal. Här följer fortsättningen publicerad första gången i nr 10/75.

Vår tids moderna lyckofilosofier har till stor del kommit att riktas in på att frigöra människan från personliga hämningar. Förmodligen kan vi just här finna en av orsakerna till många av vår tids problem med alkoholism, narkomani och sexualism. De är problem som en stor del av våra resurser fått tas i anspråk för.

Dessa problem har dock haft en benägenhet att omfatta allt större grupper. De som blir offer för plantar nämligen sina problem över till miljön. När de personliga hämningarna forcerats, skapar man sig nya ideal och ett nytt livsmönster, som alltmer kännetecknas av det vi kallar för associalitet och ansvarslöshet. Så länge detta kan isoleras till små grupper är problemet relativt litet. Men då det blir problem som påverkar hela nationer och kontinenter, finns inga möjligheter att med lagstiftning eller polisiära eller sociala åtgärder dämna upp floden. Stän-

digt utsätter man de naturliga skyddsbarriärerna för tryck, så att de till sist måste brista och gränserna flyttas. Så dras allt större grupper av individer in i det nya livsmönstret.

Det ligger i det ondas dynamik att man måste gå vidare. Har man gett sig åt förlustens eld, så brinner den allt intensivare. Hela tiden krävs det ny näring, och till slut blir resultatet, att man brinner ner i denna eld, som egentligen inte är någonting annat än en försmak av själva helvetet. Det som brinner är begärelsens eld, som aldrig kan utsläckas. Efter varje utlevelse skapas det i stället behov efter nya utlevelser. Näringen till elden är vår personlighet, vårt eget liv. Det brinner upp och människan går under. Vi får en mängd problem av olika slag, som vi aldrig kommer till rätta med, förrän sjukdomshärden är eliminerad.

Då utvecklingen har nått ett stadium, följs den utav ett nytt. Det normala förhållandet mellan man och kvinna upplöses. Man börjar söka man, kvinna söker kvinna i kravet på alltmer raffinerade känsloutlevelser. Man betar av området efter område. Till sist är det allt så förbrukat, att man nått den sista fasen, som egentligen är ett fruktansvärt straff.

På alla områden möter vi exakt samma upplösningstendenser, inom kulturlivet, det religiösa livet, det ekonomiska livet och i alla tänkbara sociala sammanhang. Därför vill jag drista mig till att här gå ett steg in i en konkret situation nämligen skolmiljön. Det är i själva skolan som barnen får ideerna till vad de senare kommer att förkroppsliga.

Skolan verkar upplösande

Om upplösningstendenserna slår igenom i förhållandet mellan föräldrar och barn, så slår det också igenom i förhållandet mellan lärare och elever. Det absolut farligaste som existerar för modern svensk ungdom är skolan. Skolan påskyndar nämligen upplösningen genom att skapa intellektuella och mentala förutsättningar för den. I de fall där de naturliga känslorna, som förenat föräldrar och barn, slitits sönder, kommer skolmiljön att hjälpa den redan bearbetade ungdomen att skynda vidare på samma väg. Spärrarna är i många avseenden redan forcerade genom det man absorberat. Genom de inspirationer man får i skolan, får man hjälp att gå ytterligare ett steg på samma väg.

Vi möter en exakt likadan situation i arbetsmiljön. Hur är det på arbetsplatserna idag jämfört med situationen för 20–30 år sedan? En del skulle väl säga, att det är bättre i vissa yttre avseenden. Frågan är dock hur det är med själva mentaliteten på arbetsplatsen i dag.

Mot total konformism

Tänk även på bostadsmiljön. Vi föser ihop en mängd unga familjer i hyreskaserner och placerar dem ute i förorterna. Föräldrarna åker in till sitt arbete på dagen och lämnar barnen praktiskt taget ensamma hemma. De har ingen som väntar dem, när de kommer hem från skolan. Det påstås att föräldrar inte ens vågar släppa in barnen i lägenheterna. Därför att de är så rädda att de skall rumstera om och förstöra möblerna, hänger de t.o.m. deras mat åt dem på dörrhandtaget, så att de skall kunna äta den någonstans ute.

"Det absolut farligaste som existerar för modern svensk ungdom är skolan. Skolan påskyndar nämligen upplösningen genom att skapa intellektuella och mentala förutsättningar för den."

Lägger vi det ena till det andra, förstår vi att det är samma mentalitet som besjalar utbildningsapparaten och arbetslivet samt det vi ser av teknokratin i ytterområdenas bostadskomplex. Var människorna än rör sig, påverkas de i en och samma riktning mot en fullständig konformism.

Tänk på att de flesta av de människor, som bor i förorterna strängt taget icke vet någonting om religiösa ting. Det otäcka är att denna massiva okunnighet också finns bland de kristna. Jag kan inte förstå kristnas lojhet inför denna situation. I stället är man med i jakten på att få ut det mesta möjliga av de materiella välsignelserna, som det här samhället tillhandahåller. På bekostnad av sin egen tro och sin själ, säljer man sig för sociala förmåner, karriär och lönegrader. Utvecklingen kommer att gå vidare och inte hejdas på något väsentligt område, möjligen bromsas upp för en tid. Utvecklingen kommer dock så småningom att få ytterligare en dimension. I sitt slutstadium kommer det att visa sig, att det i spänningsfältet även döljer sig många religiösa företeelser. Man kan inte utplåna alla religiösa kontaktpunkter i människans medvetande.

När människan är förvirrad och vilsen, kommer hon inte att finna någon annan utväg än att bejaka Antikrist som sin befriare och frälsare. Då har hon förbrukat hela fältet av möjligheter. Hon har maximalt utnyttjat sin sociala kapacitet, sina ekonomiska resurser, sin bildning och sin kultur i ett enda syfte nämligen att förlusta sig. Hon har också

slutligen maximalt utnyttjat känslan hon har i sitt väsen nämligen den religiösa. När allting är så förbrukat, återstår bara gudsbehovet, men då hittar hon ingen väg till gemenskap med Gud. Då är allting förbränt, intellektuellt, moraliskt och fysiskt. Då denna inboende gudslängtan tar överhand, kommer hon att bejaka den avgrundsväckelse, som för fram den falske profeten och ger åt Antikrist hans religiösa välde. Det är denna demoraliserade människa, som utan tro och utan hopp i själva slutfasen i denna tidsålder skall söka en yttlig tröst för sitt religiösa behov i den kraft, som den falske profeten förmedlar. Människan öppnar sig för avgrundslika krafter, hon blir demoniserad och alltmer djävulslig.

Barnen drabbas hårdast

Det är barnen som drabbas hårdast och mest hänsynslöst utav dessa krafter, därför att de är de mest utsatta. Tänk på dessa barn med sina avsjälade föräldrar! De kommer till skolorna och möter demoniserade lärare och en avkristnad kristendom. Jag vill bara säga en sak. Om inte föräldrarna idag går in under sitt ansvar, kommer barnen att vara predestinerade för helvetet.

Vid den här tiden skulle människornas förstånd bli förmörkat, enligt Guds ord. Man berömmar sig av kunskap och upplysning men lever ändå i ett kompakt mörker. Dessa barn kan sätta ihop motorer och maskiner. De känner till

teknikens lagar och kan umgås med motorcyklar och bilar men vet absolut inte, vad som är fel eller rätt. De har knappast något moraliskt medvetande eller ansvar.

Demoniska livsformer

Det är klart att i ett samhälle, där den mänskliga utvecklingen nått sin fulländning, är det en chock att höra, att det finns en het plats som kallas helvetet. Påståendet är inte för fantastiskt. Det är i stället så att samhället har legaliserat livsformer, som är fullständigt människofientliga, ja, rent av demoniska. Det är det samhälle som åberopar kunskap, resurser och makt men ställer hela sin vetenskap i dödens tjänst på de flesta områden.

Jag skulle vilja ställa frågan, hur exempelvis arbortdebatten, som vi haft i vårt land, påverkat vår mentala hälsa. Jag frågar det, därför att hur kan man tala om oskyddade maranatabarn, när vi samtidigt berövar flera tiotusentals liv på fosterstadiet rätten till existens. Vad vi nu ser är egentligen ingenting mindre än en kamp om människans evighetsvärde.

Vad skall då församlingen göra i denna situation. Skall församlingen vara lojal emot samhället och låtsas som om inte problemen existerade, därför att samhället tiger med dem? Skall församlingen ändra sin förkunnelse, så att den passar den moderna människan, eller skall församlingen stå för sin ursprungliga uppgift och åberopa vad Jesus har sagt? Gäller det Jesus har sagt, måste det med all sannolikhet bli tusentals konflikter, som vi får ta. Det kan väl inte bli annat resultat, när man tvingas ifrågasätta det som i världen blivit upphöjt och eftersträvanvärt.

Låt oss dock ta påfrestningarna hellre än att skjuta problemet framför oss. Vi betackar oss för den lösning, som bereder oss lisa i form av ett materiellt lyckorike men som samtidigt berövar oss evigheten och härligheten. Församlingen kan aldrig acceptera någon lättare väg. Det finns ingen genväg in i Guds rike. Vägen går över Golgata, och vi kan komma vidare endast genom att själva ge våra liv.

Föräldrar, låt oss akta oss noga, så att vi inte står i vägen för barnen. Vårt land är fullt av predikanter och teologie doktorer, men knappast en enda av dem vågar säga hela sanningen så osminkat som den står i Guds ord. Men Gud kommer att sända fram barnen och de kommer att få tala på ett sådant sätt, att det genljuder i örönen på allt folket. Möjligen kommer han även att skicka fram en och annan åsna, som kommer att tala, så att t.o.m. profeter blir väckta. Sanning är nämligen sanning, även då den är uttalad av en åsna, och det kan tänkas att åsnor ser det inte profeter ser.

Jag har tagit upp detta för att visa på vilken fruktansvärd konflikt människor med nödvändighet måste komma in i om de ska följa Jesus.

Jesus sa inte att vi skulle få kraft att bli yrkesmänniskor, utan för att bli vittnen. Det primära är inte att ha ett yrke och fungera i yrket. Visst är det en bra sak. Men det viktigaste är att vara ett vittne. Jag lever i första hand för att vara ett vittne, och i andra hand för någonting annat. *Guds rike först!* Det är Jesu undervisning. Men vem lever verkligen så att han prioriterar Guds rike?

"Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder". Vi börjar med allt det andra, och tror att vi dessutom ska få Guds rike i arv. I Bergspredikan sa Jesus: "Se på liljorna på marken!" I dag står de, i morgon vissnar de. De är ett väldigt vittnesbörd. Liljorna doftar för Fadern. De står i torka och regn så länge det finns livsvillkor. Därest livsvillkoren upphör, så dör de. Liljorna både lever och dör för Faderns skull. Fadern har bestämt det.

Vi måste göra klart för oss då det gäller oss som kristna människor att vi lever i tiden för Fadern. Ingenting annat. Vi är rikets barn för Fadern, vi står för hans räkning. Sparven som flyger fram över våra huvuden har inte något speciellt privilegium framför andra fåglar, men det står i Skriften att inte ens en sparv faller till jorden utan att det är Guds vilja.

Om vi inte vill leva på det planet att vi sätter Guds rike först, så kommer vi på ett annat plan. Då kommer de världsliga tingen att uppta tiden: Vad ska vi äta, vad ska vi dricka, vad ska vi kläda oss med?

Existensen är i sig själv inget mål. Är det något som säger att det är nyttigt att du lever? Tvärtom, det kan vara ett elände för både dig själv och andra. Att ha de existensiella problemen lösta är i sig självt inget mål för ett liv. Det kan vara så att vi behöver ha det riktigt knappt, så vi varje dag med nödvändighet måste knäppa våra händer och säga: "Giv oss idag vårt dagliga bröd!"

En del människor säger: "Jag måste ju leva!" Vem har sagt att du måste leva? Vem är det som bestämmer om vi ska leva? Det är Fadern. Han säger att människan förmår inte med alla sina bekymmer lägga en aln till sin livslängd.

Livslängd inte samma som existens

Livslängd är inte detsamma som existens. Man kan överleva som biologisk varelse utan att leva. Man kanske blir 70 år, men ändå vara död sedan 20. Bibeln talar om två slags död. Man kan leva fysiskt, men andligen vara död.

Jesus säger: "Om din fot eller hand är dig till förförelse, hugg av den och kasta den ifrån dig! Och om ditt öga är dig till förförelse, slit ut det och kasta det ifrån dig!"

Fullkomlig helbrägdagörelse

Predikan av Arne Imsen, del II

Det som konstituerar församlingen är livet. Som kristna är vår primära uppgift att vara vittnen i livets tjänst och proklamera att Guds rike har kommit. Församlingen skall leva i hälsa. Det normala är därför att människorna i församlingen är friska. Det är när vi upphör att vara vittnen och glider bort från Jesu efterföljelsekrav som vi förlorar kraften och hälsan ovanifrån.

Vad menar Jesus? Vem vill stympa sin egen kropp? Foten behöver man för att gå, handen för att handla, och ögat för att se i tiden. Ja, men det kan tänkas att ingången i det eviga livet kräver att man skiljer sig ifrån det som andra betraktar som fullständigt nödvändigt och normalt för ett harmoniskt liv. Det är ingen som med god vilja amputerar sin fot. Det heter: "Om din fot är dig till förförelse" — Det står inte "om foten är sjuk". Har man kallbrand i benet, är det naturligtvis nödvändigt med ett ingrepp för att rädda livet. Men här handlar det inte om sådant.

Den som gjort sig av med foten är märkt för sitt återstående liv. Man haltar inte utan att någon ser det. Och tänk att ha det vittnesbördet om sig: Han högg av sig foten! Foten är vandrings, handen är handlingsmönstret. Det är kollossalt långt fötterna vill leda dig för att skaffa erfarenheter och positioner, och det är väldigt mycket handen vill gripa tag i. Men är det till förförelse för dig, så hugg av lemmarna, och kasta dem ifrån dig!

Vi har fått så mycket, och med det vi fått kan vi ledas in i kollossalt mycket. Vi kan göra något för den här

världen med det vi fått; något som passar i världen, och som världen kommer att applådera och beundra oss för. Men vi lever inte för världen eller för oss själva. Om vi är Kristi lärjungar, då lever vi för Fadern, och då måste vi genomgå djupgående skilsmässor. Vi måste skilja oss och avstå ifrån det som inte hör riket till, för att få det som är värdefullare.

Jesus ställer de närvarande tingen i motsats till de eviga. Tänk om vi lever här med allt i behåll och under kontroll. Vi sköter och vårdar det vi fått på världsligt vis, och vi lyckas bibehålla vår respekt. Men så ska vi ur tiden, och när inte hem. Vi har alla lemmar i behåll, men går in i den eviga förbannelsen.

Det är livsfarligt!

Om jag fick det jag sökte, och kunde använda det på ett mästertligt och oklanderligt sätt; bibehålla mig själv ganska oförstörd och hel, men aldrig kom hem — vilken katastrof! När vi går ner på det världsliga planet, då börjar vi operera på ett världsligt sätt och tänka som människor i allmänhet tänker, och handla som

människor i allmänhet handlar. Det är livsfarligt.

Kristendomen trädde in i världen utan ringaste tanke på världslig makt. Det var alltså innan de kristna hade införlivat världsväsendet med sig själva och sin verksamhet; innan de fått maktmedlen i sina händer och kunde använda dem. Jesus bröt med judarnas politiska messiasideal. Han ville inte ett rike av denna världen.

Så var det med urkristendomen. Statslivet och dess uppgifter låg helt enkelt utom dess synkrets. Det existerade över huvud taget icke på någon nivå, i några former, och därför blev det så att kristendomens statsväsen hörde den himmelska världen till. Urkristendomens uppgift var att frälsa så många enskilda som möjligt ur det fåfängliga världsväsendet och göra dem förberedda på denna timliga världsordnings snart förestående slut. De första kristna var gäster och främlingar i denna världen. Men det var inte en abstrakt bekännelse. Det var konkret bevisat i deras relationer till den omgivande världen, därför att de påtagligt tillhörde ett nytt rike och var den nya tidsålderns andliga prästerskap.

Det primära var att vara vittne, martyrer, och proklamera att riket har kommit. Den nya tidsålderns människor demonstrerade det nya rikets resurser: botade sjuka och drev ut de onda andarna.

I stället bygger vi sjukhus

Eftersom vi i stor utsträckning lämnat det planet, så har vi gått ner på ett annat plan. Vi börjar i stället reformera strukturerna och ändra på yttre förhållanden. Då behöver vi en helt annan utrustning och helt andra maktmedel. I stället för direktkonfrontation med sjukdomen och onda makter, då människan befrias genom rikets suveräna kraft, så bygger vi i stället skolor, sjukhus och andra anstalter som får tränga ut denna kraft.

Jesus sa till sina lärjungar att de skulle gå ut och proklamera: Himmelriket är nära! Men det räckte inte med en sådan proklamation. Frågan var: Vem hade sänt dem? De måste kunna bevisa sanningen i sitt påstående, genom att demonstrera det rikets egenskaper och kraft. När de kom till en stad så inväntade de klartecken. De gick in i ett hem, och om man där dukade fram det man hade och bjöd dessa behovets apostlar, då inträffade det förunderliga; de sjuka blev helade, de onda andarna blev utdrivna. Men Jesus sa: "Ni har fått för intet, så ge för intet! Utrusta er inte med guld eller silver, inte med svärd, och inte med ränsel!"

Här ligger ett kardinalproblem. Vi har gått en annan väg, och därför får vi också ett annat resultat. Den som går vägen Jesus anbefallde, får bergspredikans resultat. När lärjungarna kom tillbaka till Jesus, vittnade de med väldig

Församlingen skall leva i hälsa. Församlingen har den förebyggande hälsan genom att äta Jesu kött och dricka hans blod.

frimodighet: "Mästare, också de onda andarna är oss lydiga." Och de var väldigt glada för det. Men då sa Jesus: "Det är väl inget speciellt sensationellt, det är helt naturligt att den som följer mig på mina villkor och tar de konsekvenser som jag har tagit, får uppleva mina välsignelser. Och mina välsignelser är just detta att himlen synliggöres i dessa väldiga manifestationer. Så bli inte förvånade över att onda andarna är lydiga. Det är inte det stora. Fröjdas i stället över att era namn är skrivna därövan. De onda andarna lyder er, det är helt naturligt, eftersom ni är medborgare i detta rike och rikets rättigheter. Därför kommer också riket att bevisa sin kraft i det som händer genom er när ni går ut och proklamerar rikets närvaro".

Inga villkor för att bli helbrägdagjord

Vid ett tillfälle följde det väldigt många människor Jesus. De hade nyss sett honom förvandla några få bröd och fiskar till mat för massorna. Då de fått äta av brödet som gått igenom hans händer, började Jesus leda deras tankar in på eviga sanningar: Jag är livets bröd. När de hörde det, uppreste sig motstån-

det och protesterna. Men Jesus undervisade dem vidare och sa att han var det bröd som kommit ner från himmelen. Och så sa han: "Den som inte äter mitt kött och dricker mitt blod kan inte vara min lärjunge". Då reducerades skaran i ett enda ögonblick. Människorna hade undret i friskt minne; upplevelsen de varit med om hade verkligen blottat något av hans kraft och resurser. De ville gärna ha Jesus som folkledare, som sin politiske Messias. Men då sa Jesus: Den som äter mitt kött. Vad menade han? Jesus menade precis det han sagt i bergspredikan tidigare.

Det att man får välsignelser är ingen garanti för att man är lärjunge. När lärjungarna gick ut, krävdes inte att de människor de bad för skulle ta emot riket och bli medborgare, innan de blev helbrägdagjorda. Det krävdes ingenting av efterföljelse eller lärjungaskap, utan alla som öppnade sina dörrar för lärjungarna fick smaka något av himmelrikets kraft. Och det var inte förenat med något annat villkor än att de tog emot lärjungarna. De sa inte: "Nu måste ni först ta emot himmelriket, sedan ska ni bli helbrägdagjorda".

Man behöver inte bli frälst för att bli helad. Jesu helbrägdagörelse räcker till så att vem som helst kan bli fri ifrån sjukdom. Man behöver inte bli lärjunge för att få en gudomlig välsignelse. Gud hör alla människors böner; även de ogudaktiga människornas. Han hör till och med när de onda andarna ber om litet lindring. Det står ju klart och tydligt i Skriften att de onda andarna vädjade till Jesus att slippa gå ner i avgrunden. Jesus hörde deras bön, och tillät dem gå in i en svinhjord i stället.

Församlingen lever i hälsa

I Jesu genomborrade händer finns helbrägdagörelse för hela världen. Man behöver inte gå in i en församling för att bli helbrägdagjord; man behöver inte låta döpa sig, böja knä eller något sådant. Det står ingenstans i Skriften att församlingen stod i långa böneköer för att de som fått gåvor skulle lägga händerna på församlingsmedlemmarna. Församlingen skulle leva i hälsa, och om de en och annan gång blev sjuka, vilket kunde inträffa, då skulle de tillkalla församlingens äldste, och så skulle dessa smörja dem med olja, och de skulle då bli friska. Det normala är att människor i församlingen är friska. Det normala är att vi upplever kontinuerlig hälsa, det är onormalt om det inte fungerar så. Jesus är frisk, församlingen är frisk. Jesus lever, och han vill att vi ska leva. Han vill att vi ska leva i hälsa och överflöd. Församlingens normala tillstånd är att dem äter brödet som kommer ner ovanifrån.

Församlingen har den förebyggande hälsan genom att äta Jesu kött och

Forts. på sid 17

Vi har hamnat i ett internationellt evangelisationsarbete utan att riktigt fatta hur det egentligen gått till. Sedan storfamiljer börjat ta form på olika platser i vårt land, har även internationella kontakter vi fått med syskon i olika länder blivit av annan karaktär. Vi har syskon bland studenterna i Moskva, i Sierra Leone och andra platser. Och helt odramatiskt har en storfamilj flyttat till gamla Korint i Grekland. Sonja Sandvik sa

Tidigt får barnen i arabvärlden lära sig respektera den muhammedanska religiösa traditionen. Här en interiör från en religiös skola i Sousse, Tunisien.

Ett evangelisationsarbete som söker sig fram på nya vägar

när hon i november åkte dit för att hjälpa dem ett tag: "Det känns ungefär som om jag skall åka till Lidköping för att hjälpa Carl-Georg ett tag!"

Man åker ju inte som missionär från Sverige till ett land som Grekland. Där är väl folk bra mycket mera gudfruktiga och fromma än i Sverige. Men en trupp uppståndelsevittnen, som mitt i kampen för det dagliga brödet lever ut kristuslivet och förkroppsligar maranatabudskapet, har existensberättigande var som helst i världen.

Därför är det också odramatiskt och enkelt när Ulla Näsholm och Margot Tiitta åker till Tunisien för att ett tag besöka syskon vi fått kontakt med där.

Inget traditionellt arbete

År efter år har det i missionsmöten talats om att sända missionärer till olika trakter för att vittna om Jesus. Allt eftersom mission blivit något av en kulturbatt, där det handlar om att hjälpa folkgrupper ur social misär, och ändå rädda deras kultur, har vi varit väldigt fundersamma. När nu också den ekume-

niska och karismatiska rörelsen omspanner allt från ortodoxa och katolska kyrkan till pingströrelsen, och man även talar om hur viktigt det är att respektera muhammedanismen som tro, är det svårt hitta motiv för att bygga upp ett traditionellt missionsarbete med sjukhus, skolor och kyrkor. Det gör andra så mycket bättre.

Utbildade sig

Ulla började i traditionell stil med att utbilda sig till barnmorska när hon upplevde kallelse till en speciell tjänst i Guds rike. Hon var inställd på att även gå genom missionsskola för att sedan åka ut till något missionsfält som missionär.

Margot som kom från en helt sekulariserad miljö, var nyexaminerad socionom och läste religionshistoria när hon blev frälst på Maranatas tältmöten i Stockholm 1973. Varken Margot eller Ulla har väl i tjänst hos församlingen och det praktiska arbetet i storfamiljerna haft någon direkt användning av den utbildning de skaffat sig för tjänst i

samhället. Och något annorlunda lär det väl inte bli i andra länder heller. Vi arbetar ju inte heller för att bygga upp världssamhället i tiden. Och vi arbetar inte heller för någon kyrklig serviceinrättning i samhället.

Som storfamiljerna

De evangelisationscentra som kan byggas upp i andra länder, kommer att ta forma lika stillsamt och opretentiöst som storfamiljernas arbete på olika platser i Sverige.

Vi frågade Ulla hur det känns att åka till Tunisien som turist — när hon egentligen i många år varit inställd på att bli missionär.

— Det känns väldigt befriande att åka så här odramatiskt utan att ha en massa yttre krav man måste följa! sa hon, och såg verkligen lättad och glad ut.

Vi vet inte vilken frukt det kan bli av våra syskons resa till Tunisien; landet som är stängt för missionsarbete. Men vi engagerar oss för dem i bön, och önskar dem Guds välsignelse, visdom och kraft på färden?

Jag kommer från en muslimsk miljö och mina föräldrar är troende muslimer. 1968 var jag i en arabisk scoutgrupp i Casablanca (Marocko). En dag då jag passerade min chefs kontor, passade jag på att titta in, eftersom jag blev väldigt nyfiken på hur det kunde se ut där inne.

Jag fick syn på en affisch på väggen med texten : EN VÄG, EN GUD. Eftersom jag kände chefen vågade jag fråga honom vad dessa ord betydde, men han svarade att jag var för ung för att få veta det. Jag nöjde mig dock inte med det svaret, eftersom jag tyckte om att lära mig nya saker.

— OK, svarade han till slut, om du vill veta vad orden betyder kan du skriva till den här adressen och fråga.

Adressen jag fick var till en biblisk radioskola i Marseille, Frankrike. Två av mina vänner skrev också, och man började skicka bibelkurser till oss. När vi tagit del av denna bibelundervisning en tid, kom en av mina vänner till mig och sa:

— Jag är ju muslim och då kan jag väl inte läsa en sådan här kurs. Jag kan inte fortsätta längre.

Jag svarade honom:

Jag ville verkligen veta mer!

— Jag är också muslim men jag vill ändå fortsätta. Jag vill veta mer om detta och verkligen ta reda på vad det handlar om. Men min kamrat ville inte lyssna på mig.

Så gick några månader och den andre av mina vänner kom och sa att han upplevde samma sak som den förste och inte längre kunde fortsätta bibelkursen.

Hans nyfikenhet ledde honom fram till Gud!

Arabvärlden är en föga evangeliserad del av jorden. Inga missionärer kan heller komma in genom gränserna. Blir någon frälst, måste han bli det med livet som insats.

Ett sätt att nå in i arabvärlden utan hinder är via etern. Abdelhak Tobre från Marocko är en ung man som blivit väckt genom en radio-bibelskola i Frankrike. Han berättar här för Moussa Abna Aissa.

Nu var jag helt ensam. Mina föräldrar visste om att jag hade brevkontakt med en kristen skola.

Jag minns väl när jag blev frälst. Det började med att jag fick höra att det fanns en missionär i Casablanca. Jag bestämde mig för att åka och hälsa på honom. Detta var under Ramadan (Islams fastemånad).

Här fick jag mycket andlig mat, då vi ju läste mycket ur bibeln tillsammans. Efter några dagar tog jag emot Jesus Kristus som min personlige frälsare! Nu kan jag verkligen tacka Gud för frälsningen och det nya livet i Jesus Kristus. Han älskade mig precis som jag var.

Jag vet att Jesu väg är smal och fylld av prövningar. Men han skall ge mig kraft att hålla ut i alla svårigheter och allt lidande som kommer att möta mig. En sak är säker, och det är att de som vill följa Guds ord i Marocko får lida för det. Men Gud har gjort det möjligt för oss att alltid kunna samlas för att bedja och läsa hans ord trots myndigheternas förbud mot det. Guds kraft är alltid nära!

Tillsammans med två systrar till blev jag döpt i vatten i Marocko den 23 mars 1975. Jag hoppas att ni beder för oss i Marocko så att många andra kommer till tro genom vårt vittnesbörd. AMEN.

Prenumerera på MIDNATTSROPET!

**Bli kommissionär!
Tag hem 5, 15 eller
50 exemplar var
3:e vecka!**

Sänd in kupongen till Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm. Eller ring 08/23 52 30. Tala med Viveca Jillker eller Britt Wiklund.

Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:
Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20 -4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer.

☐ kvartal 12:—
☐ halvår 23:—
☐ helår 45:—

☐ Är ny prenumerant

☐ Ja, jag vill bli kommissionär
Jag tar ex av Midnattsropet t.v.

Efternamn

Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Postnr

Postanstalt

Ett vittnesbörd av Harry Norberg, Norsjö

Jag har tänkt på Jesus Kristus och hur han bar all synd upp på korset. Det jag förut av egen kraft försökt att göra, gjorde Jesus Kristus då han tog mina synder på sig. På Golgata kulle blev blodigt sårad av törnekronan och de grymma gisselslagen.

Det hade varit fruktansvärt hårt i denna mörka värld om inte Jesus Kristus hade funnits. Då hade inte Golgata funnits och världen hade haft en evig dödsdom hängande över sig.

Det finns bara en väg till livet. Den är rak och ljus men ej alltid så lätt att finna. En annan väg går mot evigt helvete och en evig förtappelse.

Tänk på Jesus!

Tänk på hur Jesus pinades på korset och hur han led av såren på händerna och i fötterna och av den uppstungna sidan. Han bad så ivrigt att hans tårar blev till blodsdroppar som rann ner till jorden. Det var hela mänsklighetens synd han bar i sin egen kropp. Golgata blev ej slutet för mänskligheten. Golgatan gav oss livet och ett nytt hopp. Lidandet blev till en triumf för Mänskisonen.

Men det är inte på vilka villkor som helst som vi får uppleva att det Jesus

Harry Norberg

Endast en väg leder till livet!

gjort kommer oss till godo. Vi måste bli födda på nytt. Vi är kallade till att ha gemenskap med Jesus Kristus.

Tag emot Jesus Kristus som din konung och Herre. Jag har funnit Jesus

och jag beder tillsammans med er: Må Gud rikligen välsigna era liv så att ni får uppleva Guds skapelseverk i era liv. Han kan bevara oss från synd, olycka och allt annat ont som finns här på vår jord.

Samla er icke skatter!

Av
Ingegerd Gustafsson

Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är där kommer ock ditt hjärta att vara. Matt. 6:19-21.

Med tanke på detta bibelord vill jag berätta vad jag hörde en gång om hur det går till att fånga apor i Afrika. Det finns något som vi på svenska kallar för jordnötter. Dessa jordnötter är det bästa en apa vet. Därför lägger man dem i flaskor som har så vida halsar att en apa kan trä in sin hand. När apan får tag i föremålen, knyter den handen. Hade apan nu så mycket förstånd att den släppte sitt grepp så vore den fri, men en apa släpper aldrig det den får tag i. Så kommer negrerna och kastar sitt nät över den och så är den fångad.

På samma sätt är det med synden. Den är så begärlig för oss människor. Vi

hänger oss fast vid den och så kommer mörkrets furste och kastar sitt nät över oss. Det är många vandrare idag som fastnat så i dessa jordiska ting att deras gång blivit hindrad till livets land. Därför bör vi som menar oss vara med, se till att vi inte fastnar i någonting.

Vi lever i en ond tid, men på samma gång en intressant tid, för det blåser väckelsevindar runt hela vår jord. Nu gäller det att hänga med, att tränga sig fram till Jesus och leva nära honom.

Tiden härefter är mycket kort. Salig är den som kan säga som Petrus på den första pingstdagen, att för honom är Herrens dag den stora och härliga dagen. Jesu tillkommelse är en underbar tröst för den trogne och väntande tjänaren. För alla som inte väntar Jesus eller älskar hans tillkommelse blir Herrens dag en stor och fruktansvärd dag, en hämndens dag, en vrededomens dag. Jesus har sagt, att han kommer mycket snart. Salig är den som kan svara av hjärtat: "Amen. Kom Herre Jesus!"

Den som tar till svärd skall dö för svärd!

Av Erik Gunterberg

Värnpliktsfrågan är just nu aktuell för många unga män. I de flesta fall är det just här den första stora lojalitetskonflikten inställer sig. Samhället kräver – men Guds ord säger något annat. Erik Gunterberg, som skrivit denna artikel, visar att bibeln klart säger att en kristen inte kan lära sig strida. En kristen måste därför också ta de nödvändiga konsekvenserna av det.

Jag har läst om en man i Sovjet, Vanja, som svor trohetseden till Röda armén och gjorde militärtjänst. Samtidigt sa han också inför sina kamrater att Jesus var hans Herre.

Nu finns det många som anser att soldater kan vara frälsta. Som svar på detta skulle jag vilja säga, att Vanja i stället skulle ha lytt Jesu bud om att älska sina fiender och vara barmhärtig som den himmelske Fadern, som låter sin sol gå upp över både onda och goda. Vanja borde ha stuckit sitt svärd tillbaka i skidan och inte mer lärt sig att strida, för alla som tar till svärd skall dö för svärd. Syndens lön är döden. Hur vet vi att vi känner Jesus? Vi känner honom om vi håller Hans bud. Inte skall var och en som säger till Jesus: "Herre, Herre", komma in i himmelriket, utan den som gör Guds vilja.

Jesus lät sig dödas

Se på Fridsfursten! Han blev slagen och pinad. Han fördes bort som ett lamm till slakt. Ändå gjorde han inte motstånd mot dem som gjorde honom illa. Som Fadern sände Sonen, sände Han också dem som tog emot Sonen. Var fullkomlig som er himmelske Fader är fullkomlig! Han lät sin sol gå upp över både sin älskade rättfärdige Son och dem som förföljde och dödade Sonen. Tänk också på att det exempelvis både i Sovjet och USA finns människor som anropar samma Herre men ändå lär sig att strida! Tänk om broder skulle börja slakta broder. Vi skall inte likna Kain, som var ett djävulens barn och slog ihjäl sin broder. Som Jesus älskat

oss skall vi älska varandra. Av detta skall alla förstå vilka som är Jesu lärjungar genom att de har kärlek till varandra. Men fega, mördare, trollkarlar och lögnare av alla slag, deras lott skall bli den andra döden, sjön som brinner med eld och svavel. Låt ingen lura er med falskt tal, för på grund av sådana saker kommer Guds vrede över de olydiga.

Härhövitsmannen Kornelius

Nu kanske någon undrar varför det inte står någon uppmaning till Kornelius om att lämna det militära. Svar: I Apg. 5:14 står det att hela skaror av män och kvinnor kom till tro, men det står inget om att de skulle ha blivit döpta. Ändå vet vi att de blivit döpta, eftersom Herren på andra ställen befallde att döpa. Och det finns flera sådana exempel i Apg. Angående den officers tro som Jesus berömmar, så får vi komma ihåg att även om någon har all tro som kan förflytta berg men inte har kärlek, så är han ändå ingenting. Och angående köpa svärd (Luk. 22:36) så är det bara att läsa innantill om vad Jesus sa när en lärjunge drog svärd: "Stick ditt svärd tillbaka i skidan. Låt detta vara nog".

Den kristnes svärd är Andens svärd som är Guds ord. Han kämpar inte mot kött och blod utan mot ondskans andemakter. De av Gud födda, använder i sin strid inte köttsliga vapen utan Guds kraft som är verksam i dem, så att de kan bryta ned spetsfundiga tankebyggnader och allt som reser sig till motstånd mot kunskapen om Gud. Är inte Guds

ord som en eld, likt en hammare som krossar sönder klippor.

Men då kanske en del säger att Johannes Döparen ju inte hade något att invända mot soldatyrket. Då har man gått förbi ingen mindre än Jesus Kristus själv. Det var Jesus som var medlare för ett nytt förbund som är bättre och inte likt det förbund som Gud slöt med Israels barn på Mose tid. Det var Jesus som kom med nåden och sanningen och sa: "Ni har hört att det är sagt 'öga för öga och tand för tand', men jag säger eder. Ni skall inte göra motstånd mot dem som gör eder illa." Det var inte Johannes Döparen som sa detta. Johannes Döparen var inte Messias. Han var bara sänd framför honom för att bana väg för Herren.

Guds rike icke av denna världen

Om Kristi rike vore av denna världen hade hans tjänare kämpat för att han inte skulle bli överlämnad åt judarna. Men Kristi rike är inte av denna världen. Kristus tillhörde inte världen liksom lärjungarna inte tillhör världen. De är medborgare i himlen och från himlen väntar de att Herren skall komma och frälsa dem. Saliga är de som stiftar fred för de skall kallas Guds barn.

Rent historiskt kan det vara intressant att genom Justinus Martyr få veta att det ännu ca år 150 inte någonstans i någon församling fanns någon som var soldat. Först från ungefär år 180 fanns exempel på soldater i församlingen liksom det fanns andra som var emot det militära. Men drygt 100 år senare dominerades församlingen av den världsliga synen på våld och makt.

SKRIV TILL MIDNATTSROPET!
Salt & Sanning blir den sida där vi publicerar brev från läsare, besvarar frågor, tar emot synpunkter, förslag, kritik. Välkommen med ditt bidrag!

Staten såsom Guds motståndare

Som imponerande maktskapelse reser sig den nutida staten vida över varje annan av människor formad organisation på denna jord, skriver Axel Andersson 1945 i sin bok "Kyrka och stat".

Påståendet är inte för fantastiskt. Genom den tekniska utvecklingen som skett sedan boken skrevs har statens makt över individen ytterligare ökats samtidigt som den kristnes situation i världen blivit alltmer komplicerad. Hur långt kan en kristen gå i sin lojalitet till staten?

Eftersom boken utgör en god introduktion till ett fördjupat bibelstudium om staten och dess väsen, publicerar vi här ett av bokens viktigaste avsnitt. Tyvärr kan boken idag inte uppbibras annat än genom något antikvariat.

"Det fick makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag." Denna fyrfaldiga uppräknings svarar mot de fyra livsväsen, som enl. kap. 6:4-11 stå inför Guds tron såsom representanter för skapelsen. Dess makt är sålunda vittomfattande. På varje område träder detta vilddjur fram såsom Kristi efterapare och motståndare. Det ser till och med ibland ut, som om det skulle vinna i striden mot honom. Huru mycket betyder t.ex. i denna tid, vad Kristus vill emot vad statsmakten vill, för det överväldigande flertalet människor. Och dess stora makt är icke av kortvarigt slag. I vårt kapitel säges den räcka under fyratjotvå månader. Men dessa fyratjotvå månader torde stå som tecken för 1260 år, vilket på annat ställe kommer att visas.

Om intet annat kraftcentrum utom staten kan det sägas, såsom i de ovan anförda orden, att det har makt över alla stammar och folk och folkslag. Men om statsmakten gäller det fullständigt.

Detta uttryck passade mycket väl in på Rom, det välde, som författaren såg inför sina ögon. Ty Rom härskade i stort över hela den värld, som man då kände någorlunda till. Och den romerske kejsaren kunde tämligen säkert nå var och en av sina undersåtar, som han

ville straffa eller förgöra. Det fanns ingen möjlighet att uppresas sig mot honom eller undkomma hans hand.

Den moderna statens makt är ännu större. Den tar århundradenas erfarenheter såväl som de nyaste tekniska uppfinningarna i sin tjänst och har med hjälp av dem lyckats åstadkomma ett system så starkt, att den enskilde icke har möjlighet att hävda sin person, frihet eller egendom emot det.

Ingen får vare sig köpa eller sälja

Vi, som befinna oss under det till liv vaknade djurets herravälde, få nog veta, huru stor dess makt är. Icke minst under de båda storkrig, som vi bevittnat, har denna makt gjort sig gällande på alla livets områden. Ingen får arbeta eller vila sig, köpa eller sälja, resa eller stanna i sitt hem utan dess tillstånd. Den tar ens egendom och ens liv, om den så behagar. Mot den finnes ingen lag att vädja till och ingen kraft att mobilisera till motstånd. Hemmen skövlas, och familjemedlemmarna skiljas åt. Hela folkslag och nationer läggas på pinbänken eller bortsopas från jorden. Otaliga ogärningar och de mest fasansfulla brott ha

"Och jag såg ett av dess huvuden vara likasom sårat till döds, men dess dödssår blev läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret.

Och de tillbådo draken, därför att han hade givit vilddjuret sådan myndighet; de tillbådo och vilddjuret och sade: 'Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?'

Och det fick makt att föra krig mot de heliga och att övervinna dem; och det fick makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag.

Och alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok, och det slaktade Lammets bok."

Upp. 13.3, 4, 7, 8

begåtts under dessa år. Och det synes som om intet skulle kunna hejda förstörelsen. Men överallt är det statsmakten, som står bakom och befäller dessa brott. Så här teckar en dagstidning (Arbetaren) situationen den 20 mars 1943:

"Staten är", säger den, "ett tvångsinstrument och ett tvångsredskap med vars hjälp en härskande klick eller kast kan tvinga folket att handla stick i stäv med dess egen vilja och dess intresse ...

Diktaturen innebär statsmaktens yttersta koncentration. Diktaturen tillåter den krigsviljande klicken att undertrycka yttrandefriheten, pressfriheten, församlingsfriheten och därmed förbygga den fria opinionsbildningen."

Staten gav Hitler hans makt

Författaren illustrerar sina satser med Tysklands exempel. Han säger: "Utan den tyska polisstaten skulle Hitler aldrig kunnat organisera och genomföra sina angrepp på andra länder och folk. Staten är den institution, genom vilken Hitler fått makten över alla tyskar. Den ger honom makt att bestämma och befalla över andra och att ta deras liv. Staten ger honom soldater till armeerna och skattemedel för rustningarna. Staten gör det möjligt för honom att skapa den väldiga krigsmaskin, med vilken han kan krossa andra länder och folk. Staten ställer en polisapparat till hans förfogande, som är tillräckligt omfattande att undertrycka varje opposition mot hans planer. Staten ger honom polis, domare, fängelser och stupstockar för folkets regerande. Staten ger honom makt att lagstifta över alla andra, att bestämma, vilka tidningar de skola få läsa, vilken litteratur, som skall bli tillgänglig, vilka filmer, skådespel och

"Terrorn, välgärningarna, den oerhörda maktanhopningen, lögnen, hetsen och propagandan verka alla i samma riktning: att lära människorna att frukta och älska staten såsom det högsta och största, som finnes."

operor, som skola uppföras för folkets andliga påverkan och 'fostran'."

Vad man kan anmärka till detta citat är, att, även om exemplet är valt från Tyskland, det i stort sett gäller om alla diktaturstater. Icke minst träffar det in på Tysklands store motståndare Ryssland. Den ryska statsmaktens härjningar bland nationens egna medlemmar står utan motstycke i historien i fråga om grymhet och blodig effektivitet.

Sedan de citerade orden skrevos, har krigslyckan vänt sig till Tysklands nackdel. Gent emot detsamma stå stater, som äro ännu starkare, än vad detta rike varit. Men även hos dessa anglosachsiska demokratier se vi samma väldiga statsmakt, som suveränt befäller över alla medborgarnas egendom och liv. Även där har genom kriget det sårade djuret fått nytt liv. Vi ha ännu icke sett, vart den nuvarande utvecklingen kommer att föra dessa stater. Kanske kommer efter hand diktaturen även där.

Det är naturligt icke heller endast "en härslande klick", som är skulden

till allt detta. Hitler kom t.ex. till makten genom en folkomröstning, även om han sedan gått fram som han gjort mot mångas vilja. Även här gälla de bekanta orden: "Kungen kan allenast vad folket kan." En ensam man kan ej betvinga millioner andra, om han ej bakom sig har ett tillräckligt stöd av en så manstark och handlingskraftig grupp, att den förmodar göra sig gällande gent emot de övriga. Antingen måste denna grupp vara stor, eller också måste den för att kunna genomföra sin vilja ha ett tyst medgivande från dem, som behärskas. Bibelns apokalyptiska författare Daniel och Johannes ha sett djupare in i denna fråga än den citerade tidningsmannen, när de låta det djur, som representerar statsmakten, uppstiga ur de stora folkmassornas hav. Alla äro i någon mån delaktiga i statsmaktens synder och få därför även del av dess dom, när den nu börjat bryta in över världen.

Som imponerande maktskapelse reser sig emellertid staten vida över varje annan av människor formad organisation

på denna jord. Icke minst gäller detta om den nutida staten. Det är icke underligt, att människor imponeras av den och ägna sin beundran och hyllning. Uppenbarelseboken tager också som en given sak, att alla, som ej vinna ett särskilt Guds beskydd, måste hemfalla åt dess välde.

Antikrist skall ge människorna bröd

I sin lilla katekes plägar Luther inleda sin förklaringar till de tio buden med orden: "Vi skola frukta och älska Gud." Det är fråga om något liknande, då det gäller människornas förhållande till staten. Staten uppträder visserligen icke som fader men väl som försyn. "När An-krist kommer, skall han giva människorna bröd", säger ett mycket gammalt ord, som vi i dessa tider förstå bättre, än vad våra föregångare hade möjlighet att göra. Terrorn, välgärningarna, den oerhörda maktanhopningen, lögnen, hetsen och propagandan verka alla i samma riktning: att lära människorna att frukta och älska staten såsom det högsta och största, som finnes.

Det är naturligt, att då den enskilda människan icke på något sätt kan betvinga staten, den i stället försöker "göra sig vän med staten", att om möjligt få dess hjälpmedel i sin hand eller i varje fall söka vända dem sig till godo. Och statens gåvor till sina "vänner" äro utomordentliga, såsom de härslande klassernas historia visar genom alla tider. Därav den intensitet och bitterhet, som alltid präglar de politiska striderna. Det gäller ofta "liv, ära, gods och allt",

Forts. sid 17

AXEL ANDERSSON

är ett av de mest kända och betydelsefulla namnen i Svenska Missionsförbundets historia. Under en period, från 20- och 30-talet, då SMF:s ställning sviktade, framträdde han som den starke och envetne försvararen av samfundsenheten. Särskilt häftig blev hans kamp mot pingströrelsen och Lewi Pethrus, som han anklagade för att vilja splittra SMF. Axel Andersson var missionsföreståndare 1930–44.

Axel Andersson blev också känd för sina eskatologiska utläggningar. Genom sin breda kunskap i humanistiska ämnen, han blev fil.lic 1930 i praktisk filosofi, kunde han på ett mycket förtjänstfullt sätt fånga upp och analysera tidens strömningar. Boken "Kyrka och stat" kom ut 1945.

Axel Andersson avled 1959. En biografi utkom i höstas på Gummesons förlag om honom, skriven av Ansgar Eeg-Olofsson, betitlad "Axel Andersson – Siare och vägvisare".

Lagen om hemundervisning är föråldrad anser skolstyrelsen i Stockholm

Även skolstyrelsen i Stockholm har avslagit en begäran om befrielse från skolgång för elever som undervisas i Pilgrimsskolan i Stockholm. Tidigare har skolstyrelsen i Solna avslagit en liknande ansökan för en elev från Solna kommun.

Strax före jul gjorde skolförvaltningen i Stockholm ett besök hos den familj där undervisningen försiggår ute i Bromma. Sju elever undervisades av två lärare i två rum som försetts med skolmöbler. Av eleverna hade två stycken annan adress. Alla föräldrar var dock direkt engagerade i och omkring undervisningen.

I tjänsteutlåtandet till skoldirektionen, den beslutande myndigheten, avstyrkte skolförvaltningen föräldrarnas begäran om befrielse från skolgång med motiveringen att man funnit att föräldrarna startat enskild skola utan

att iaktta vad som föreskrivits för sådana skolor i lagen.

Skolförvaltningen kritiserade samtidigt föräldrarnas sätt att tolka den paragraf man hänvisade till i ansökan. I paragrafen heter det bl.a.: "Beredes barn i hemmet eller annorstädes enskild undervisning som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet befrias från skolgång" (§35). I skolförvaltningens utlåtande hette det:

Hemmen klarar inte undervisningen

"En paragraf liknande denna har funnits sedan lång tid tillbaka. Utformningen är i stort sett densamma som i folkskolestadgan. Den tillkom i en tid, då skolans uppgift huvudsakligen bestod i att lära eleverna läsning, skrivning och räkning och avsåg att bereda familjer möjligheter att undervisa egna barn i hemmet. Samhällsutvecklingen har emellertid medfört att paragrafen

numera måste anses föråldrad och bör bli föremål för översyn. Undervisningen enligt grundskolans övergripande mål kan inte ges i hemmen, varken vad gäller elevernas sociala utveckling eller undervisningsformer och arbetsätt.

Genom tillkomsten av uttrycket storfamilj har innebörden i begreppet hem förändrats. Lagparagrafen kan härigenom tolkas på ett sätt som inte var avsett vid dess tillkomst. När ett antal barn utan inbördes släktskap och/eller gemensam bostad sammanförs för att undervisas tillsammans bör detta enligt skolförvaltningens uppfattning betecknas som startande av enskild skola."

□ □ □

Skoldirektionen följde skolförvaltningens hemställan och nekade tillstånd till hemundervisning. Föräldrarna ämnar dock överklaga beslutet vid högre instans. Redan har man varit i direkt kontakt med skolöverstyrelsen, som gjort sitt godkännande per telefon. Skolförvaltningen har dock inte kunnat få denna uppgift verifierad av skolöverstyrelsen. Tills vidare fortsätter undervisningen i hemmet.

Pilgrimsskolan i Stockholm.

Undervisning

enligt grundskolans övergripande mål kan inte ges i hemmen, anser Stockholms skolförvaltning, som därför vill förbjuda hemundervisning för Pilgrimsskolans elever.

Det är möjligt att skolförvaltningen har rätt i sitt påstående, men tänk om föräldrarna tagit barnen ur skolan just för att de ansett att grundskolans övergripande mål inte alls överensstämmer med deras målsättning och uppfattning om vad som är bäst för barnen! Tänker skolförvaltningen då underkänna föräldrarna?

Eller hur står det till med demokratin i maktens korridorer i Stockholm? Är den också föråldrad?

Den enskilda skolans ställning måste klarläggas bättre

□ □ Det är nödvändigt med en genomlysning, har skolministern Britt Mogård sagt apropå en direkt fråga om inte Pilgrimsskolornas undervisning måste följa skolans läroplan.

Just nu arbetar en utredningsman med denna fråga inom utbildningsdepartementet. Egentligen sysslar utredningsmannen med en total översyn av de privata skolorna, en undersökning som kommit till genom ett direkt initiativ av skolministern.

Från socialdemokratiskt oppositionshåll är man lite frågande inför den pågående utredningen. Så har Lena Hjelm-Wallen (s) i riksdagen undrat varför utredningsmannen inte fått några särskilda direktiv och inte något bestämt utredningsuppdrag. Avser den borgerliga regeringen att smygvägen återinföra privatskolesystemet i vårt land? frågade hon.

Rättsläget måste klarläggas

Britt Mogård (m) uppgav dock att utredningen bara går ut på att klarlägga rättsläget ifråga om enskilda skolor, analysera gällande bestämmelser och redovisa principiella och praktiska problem för de enskilda skolorna ur juridisk, utbildningspolitisk, skolorganisatorisk och samhällsekonomisk synvinkel. Mogård ansåg det t.ex. nödvändigt att få veta hur många enskilda skolor som finns i landet och vilka barn som går i dem. Det räcker inte att som skolminister tro att det rör sig om de rikas barn, menade hon.

Det är också nödvändigt, framhöll Britt Mogård, att få veta om det ligger någon sanning i påståendena att de enskilda skolorna är ett hot mot det allmänna skolväsendet och att de enskilda skolorna kommer att vålla samhället stora kostnader.

Dessa och liknande frågor skall utredningsmannen ta reda på genom att kontakta berörda myndigheter och enskilda skolor. Så småningom skall un-

dersökningarna ytmynna i en departementspromemoria, som skall utgöra underlag för en förnyad diskussion om de enskilda skolornas ställning i framtiden.

Britt Mogård, skolminister.

Vad är egentligen avsikten?

Lena Hjelm-Wallen var dock inte nöjd med skolministerns svar, som hon ansåg vara undanligande och oklart. Att skolministern ville ha ett klarläggande fann Hjelm-Wallen förklarligt, men det brukar också finnas avsikter bakom politikernas handlande, betonade hon. Skolministerns ovilja att redovisa avsikterna, väckte enbart misstänksamhet.

Britt Mogård svarade:

— I en demokrati har medborgarna rätt att veta vilka regler som regering och riksdag fastslagit och de skall kunna lita på att de reglerna tillämpas in till dess de ändras.

Skolministerns avsikt var nu att försöka få fram regler som är så entydiga att föräldrar inte skall behöva känna sig beroende av vad olika politiker, statsråd eller olika regeringar tycker, vilket skolministern ansåg varit fallet tidigare såsom under den socialdemokratiska regeringen. □

Skall barnagan förbjudas?

□ □ Förbjud aga, anser den statliga utredning om barnens rätt som nyligen överlämnat sitt delbetänkande till justitieministern. Förslaget innebär att det i föräldrabalken uttryckligen skall framgå att föräldrarna inte får utsätta sina barn för vare sig fysisk eller psykisk bestraffning. Även ett lätt slag på handen eller en dask i stjärten skall betraktas som olämpligt.

I vad mån aga skall bedömas som brott, skall det avgöras enbart av bestämmelserna i brottsbalken. För att misshandel skall föreligga krävs ett fysiskt lidande som är inte alltför obetydligt. Ätal skall inte väckas om det inte är påkallat ur allmän synpunkt.

Syftet med bestämmelserna anger utredarna vara att samhället inte längre kan godta kroppsligt våld som uppfostringsmedel, vilket föräldrarna måste bli klart upplysta om. Utredarna tror nämligen inte att det är möjligt att ge barnen en god psykisk omvårdnad om man samtidigt agar sina barn. Utredarna tror också att förbud mot aga på sikt bör minska antalet fall av barnmisshandel.

Ett problem för utredarna har varit den stora grupp invandrare som kommit till Sverige från länder där aga ännu aldrig ifrågasatts. En vägledande bestämmelse i svensk invandrapolitik har varit respekt för andra kulturer. Ifråga om aga, anser dock utredarna, att samhället inte kan visa någon tolerans. Avvikelsen från det svenska synsättet får inte godtas, anser utredarna och beskriver förhållandet som en kulturkonflikt.

□ □ □

Om syftet är att befrämja ett barnvänligare samhälle, kan man undra varför utredarna funnit just aga viktigast att angripa. Nog måste man fråga sig hur det står till i det samhälle egentligen som vill förbjuda även den ringaste dask i stjärten medan samma samhälle samtidigt låter utföra 30 000 lagliga fostermord om året. Allt under strikt kontroll av landets medicinska expertis.

Kanske är det verkligen nödvändigt med en ordentlig kulturkonflikt?

NYA

SÄRLAREGN

261 väckelsesånger

Dur utsatt på alla sånger

Pris 13:50 inkl. moms

BESTÄLL IDAG!

Distribution:
MRM
Järntorgsgatan 7
703 61 ÖREBRO
Tel. 019/14 52 45
Pg 14 52 45 -7

Sänd mig mot postförskott

..... ex. av nya SÄRLAREGN à kr. 13:50
(inkl. allt utom porto)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel. _____ / _____

PÅSKKONFERENS

med skolungdomsvecka 20–27 mars

i ÖREBRO

Uppllysningar o. anmälningar ring 019/14 84 35 eller 12 24 24

Välkommen!

Forts. från sid 7

FULLKOMLIG . . .

dricka hans blod. Men församlingen har också det skapande Ordet. Finns inte organ, så kan han skapa dem. Han sade och det vart, han bjöd, och det stod där. Av ingenting gjorde han allting.

I brödsbrytelsen, hälsans måltid, undergår vi ständigt en reningsprocess i förlåtelsens välsignade hälsoflod. Om det sensationellt nog skulle hända att någon blev sjuk, då kallar vi på församlingens äldste, och de går hem till den sjuke och ber för honom.

Men vi har valt en annan väg. Vi har sänkt oss ner på ett annat plan, och glidit undan bergspredikans efterföljelsekrav. Därför upplever vi inte heller kraften ovanifrån. När vi avvikit ifrån

Ordet och gått vår egen väg, så får vi världens njutningsmedel, och i stället för att avsky och blygas för de njutningsmedel som kommer över oss, så tackar vi till och med Gud för njutningen och tar den som Guds välsignelse. Så blir förbannelse förväxlad med välsignelse, och vi hamnar i den förvända tron.

Hela församlingen kan bli frisk, var- enda en kan bli helad och upprest, upplyst och förnyad, renad, återlöst och återupprättad. Herren vill ge andlig hälsa och möta oss på nytt.

Då är det inte fråga om vad hustru, make och annan anhängig eller vän säger, utan det är fråga om vad Herren säger. Foten, handen och ögat som är till förförelse och hinder för att gå framåt på Guds väg, måste vi skilja ifrån oss. Vi måste se lärjungaskapets villkor precis som de är, men också lärjungaskapets löften och lärjungaskapets kraft.

Himmelriket är nära! Låt oss se till i vårt vittnesbörd om Honom kan demonstrera kraft för världen, så att den kan se den levande Jesus i en frisk församling. När vi kommer ut på torgen och proklamerar Jesu seger så ska vi bedja för de sjuka där, lägga händerna på dem i Jesu namn och bjuda de onda makterna vika. Det är vår uppgift, och det är Guds vilja. Amen!

Men även om statens popularitet är mest framträdande i de diktaturstyrda länderna, märkes den nogsnamt även hos demokratiska folk. Och den är i stigande överallt, även i vårt land. Det vilddjur, som uppstiger ur massmännisklighetens hav, kan helt naturligt fröjda sig åt att vara populärt bland massorna. Det är ju ben av deras ben och kött av deras kött.

I synnerhet är det, såsom vi nyss nämnde, den från sitt dödsår åter läkta diktaturstaten, som man kan fröjda sig åt massornas ynnest. Här slår populariteten över i tillbedjan, såsom vi förut givit exempel på. Därför sopas alla med i dess följe utom de som från världens grundläggning ha sitt namn i det slaktade Lammets livsbok. Härom säger Myrberg: "Det slaktade Lammets — det är en motsats till denna vilddjursuppenbarelse, som säger mycket i få ord. Å ena sidan den sig offrande rättfärdigheten, krönt med himmelsk härlighet och ära; å den andra den jordiska vinningslystnaden, njutningslystnaden och härsklystnaden, som sätter makten över rätten, solande sig i glansen av denna världens härlighet! Det är Kristi rike och det är världsriket i dess ogudliga motsats till detsamma. Och nu kunna vi även finna, huru mycket av denna djurtillbedjan, vilken man ingalunda får tänka sig såsom något alldeles ovanligt och utomordentligt, som förekommer och har förekommit i alla tider. Ty vad är det väl mängden av världsmänniskorna mest bugar sig för: makten eller sanningen och rättfärdigheten? Är det icke så, att de flesta sätta makten — den må uppträda i entalets eller fåtalets eller flertalets numerus, vare sig som auktoritets- eller som majoritetsvälde, de båda guldkalvar, vilka man dyrkar i våra dagars kristenhet liksom det forna Israel guldkalvarna i Dan och Betel, såsom det av någon blivit sagt — över tanken på vad som är sant och rätt inför Gud och visa detta genom syndig undfallenhet för den triumferande orättfärdigheten, om icke mera? Det är ett med denna djurtillbedjan, som är till väsendet en, men har många olika grader. Och här liksom alltid går vägen från det lägre av trappstegen till det högre och högsta."

Detta skrevs år 1888. Huru långt ha vi icke kommit på vägen mot statsunderkastelse och statsdyrkan sedan dess! Och ständigt går resan allt snabbare utför. Men den vägen leder till undergången, såsom händelser runt omkring oss visa.

Ty nu är det ondas självförstörelse i full gång. Det visar sig allt mer, att det är omöjligt att regera jorden efter dessa riktlinjer. Så banas även på detta sätt väg i människornas sinnen för det bättre, som kommer. Men förstörelsen har även en annan uppgift. Den villröja jorden ren från de gamla våldsmakterna och deras djurbilder. När detta skett i tillräckligt stor utsträckning kommer Kristi rike, människans och humanitetens verkliga rike.

Forts. från sid 13

STATEN . . .

såsom Luther säger i sin ryktbara psalm. Men man kan ju ej gärna hata den makt, som man av allt hjärta söker utnyttja till sin fördel. Man brukar i stället beundra den och önska att få sola sig i dess ynnest.

Men även där man ej kan tänka på att komma i besittning av den politiska makten, vandrar man oftast på samma vägar. Huru många vänner har icke statsmakten vunnit i vårt land genom sin anslagspolitik. I diktaturländerna kunna vi ännu klarare se denna saks utgestaltung. Staten behärskar allt och den tillåter ingen att yttra sig, som ej sjunger dess lov. Varje annan röst tystas ned genom frångående av egendom, makt och ställning i samhället, genom fängelse eller död. De stora skaror av människor, som ej kunna bilda sig ett eget omdöme utan tro, vad som ropas dem i öronen, måste naturligtvis taga mot detta "enstämmiga" vittnesbörd om statens makt och härlighet såsom det enda sanna och rätta. Staten ger allt och tar allt, när den så vill.

*Staten tar och staten giver,
samma stat den dock förbliver,
och dess mål är blott det ena:
folkets sanna väl allena",*

skulle en dylik statsbeundrare kunna säga.

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eft. AB
Örebro 1978.

Bibelstudier och väckelsemöten PÅ KASSETTBAND

ARNE IMSEN predikar:

☐ KB 30728 Jag ska göra er till människoriskare.	☐ KB 51102 Rättsuppgörelsen i himlen.
☐ KB 30812 Människans slut — Guds början.	☐ KB 51104a Staten som Gud I.
☐ KB 31216 Tillsammans med Jesus.	☐ KB 51107 Staten som Gud II.
☐ KB 31218 Församlingen och partipolitiken.	☐ KB 51111a Staten som Gud III.
☐ KB 40203 Tre epoker i den urkristna församlingen.	☐ KB 51113 Staten som Gud IV.
☐ KB 40326 En fungerande tro.	☐ KB 51119 Liknelser om himmelriket I.
☐ KB 40414 Släpp mitt folk.	☐ KB 51120 I + II Liknelser om himmelriket II.
☐ KB 40709 Allting gemensamt.	☐ KB 51121 Partier kring Jesus.
☐ KB 40811 Befrielse från avgudarna.	☐ KB 51221 Andens gåvor i funktion.
☐ KB 41029 Hur arbetar den onda andevärlden?	☐ KB 61225 En stor glädje.
☐ KB 41203 Den Helige Ande i urtid och nutid.	☐ KB 60224 Galaterbrevet I.
☐ KB 41221 Väckelse — ännu en gång?	☐ KB 60309 Galaterbrevet II.
☐ KB 50121 Andens frukt — köttets gärningar.	☐ KB 60316 Galaterbrevet III.
☐ KB 50302 Lärjungaskapets villkor.	☐ KB 60330 Galaterbrevet IV.
☐ KB 50311 Församlingen och samhället.	☐ KB 60406 Galaterbrevet V.
☐ KB 50323 Barnen — Församlingen och samhället.	☐ KB 60413 Galaterbrevet VI.
☐ KB 50331 Gibeoniterna list.	☐ KB 60420 Galaterbrevet VII.
☐ KB 50515 I + II Vår tids ideologer i uppenbarelsen.	☐ KB 60419 Fyra tidstecken.
☐ KB 50518 Hus och lokalförsamling i funktion.	☐ KB 60525 Köttets och Andens verk.
☐ KB 50718 Från brudförsamling till skökkyrka.	☐ KB 60607 Fri att tjäna.
☐ KB 50921 Skökans trolldom för villar folken.	☐ KB 60617 Kärlekens lov.
☐ KB 50923 Romarbrevet I.	☐ KB 60627 En gudstjänstfirande församling.
☐ KB 50930 Romarbrevet II.	☐ KB 60727 Storfamiljen.
☐ KB 51021 Romarbrevet III.	☐ KB 60803 Jordbävningar.
☐ KB 51028 Romarbrevet IV.	☐ KB 60919 Tecken eller uppenbarelse.
☐ KB 51104b Romarbrevet V.	☐ KB 61005 Efesierbrevet I.
☐ KB 51111b Romarbrevet VI.	☐ KB 61012 Efesierbrevet II.
☐ KB 51118 Romarbrevet VII.	☐ KB 61019c Efesierbrevet III.
☐ KB 51125 Romarbrevet VIII.	☐ KB 61102d Efesierbrevet IV.
☐ KB 51202 Romarbrevet IX.	☐ KB 61019a Rikedomar I.
☐ KB 51216 Romarbrevet X.	☐ KB 61021b Rikedomar II.
☐ KB 51230 Romarbrevet XI.	☐ KB 61021c Rikedomar III.
☐ KB 60113 Romarbrevet XII.	☐ KB 61109a Själavinnande I.
☐ KB 60120 Romarbrevet XIII.	☐ KB 61109b Nya liv.
☐ KB 51025 Kampen för evangelium	☐ KB 61119a Världsmakten.
	☐ KB 61130 Intag landet.
	☐ KB 70116 Att se Kristus.
	☐ KB 70209a Apostolisk evangelisation.
	☐ KB 70209b Väckelse eller rörelse.
	☐ KB 70210c Hus-lokal- o. universell församling.
	☐ KB 71106a Uppståndelseskraft NU! I
	☐ KB 71106b Uppståndelseskraft NU! II

"VAD SKALL JAG GÖRA FÖR ATT BLI FRÄLST?"

KB 60612
Väckelsemöte i Maranata-tältet,
N:a Latin, Stockholm

KRISTUS ÄR SVARET

KB 61024

Sånger och appeller om en ny livsstil
av gruppen "Christ is The Answer"

BIBELSKOLANS AVSLUTNING 1977

KB 71030 Söndag förmiddag
KB 71030b Missionsmötet på em.

ANDEUPPFYLLELSE

Bibelstudium med Arne Imsen
ETT UNIKT BAND
Inspelningsår 1961

ÅTER TILL BIBELN

KB 104

Sånger och appeller från Malmköpings-
veckan 1969.

GUNNO ANDERSSON:

- ☐ KB 31116 De fyra världsrikerna.
- ☐ KB 41215 De fyra evangelierna.
- ☐ KB 60307 Jag har övervunnit världen.

JUAN CARLOS ORTIZ

- ☐ KB 70914 Onsd 14.9 i Immanuelskyrkan Örebro.
- ☐ KB 70915 Torsd 15.9 i Karolinska skolan, Örebro.
- ☐ KB 70916 Fred 16.9 i Brosalen, Stockholm.
- ☐ KB 70917a Lörd 17.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70917b Lörd 17.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70918a Sönd 18.9 11.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70918b Sönd 18.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70918c Sönd 18.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70919 Månd 19.9 i Brosalen, Stockholm.

Ovanstående band kostar 18:— Kr/st

Orderadress: **MRM** Järntorgsgatan 7, 703 61 ÖREBRO • 019/12 24 24, 14 84 35

Maranataförsamlingen • Stockholm
inbjuder till
PÅSKKONFERENS 23-27 mars

BROSALEN • GAMLA BROGATAN 27

Skärtorsdagen

19.30 Getsemanestund
Brödsbrytelse

Påskafton

16.00 Familjefest
19.30 Väckelsemöte

Långfredagen, Påskdagen och Annandag Påsk

11.00 GUDS ORD FÖRKUNNAS
19.00 Väckelse-, befrielse- och uppståndelsemöten

Långfredagen och Påskdagen

15.00 Pionjärerna vittnar och sjunger

Medverkande:

ARNE IMSEN, DORIS och ERNST HÖGLANDER, AXEL R. OLSSON,
ÖSTEN DAHLBERG, GUNNO ANDERSSON, RUNE LUNDH
tillsammans med pionjärer från när och fjärran.

V Ä L K O M M E N !

Äldre vänner inbjudes speciellt att delta.

PILGRIMSHEM • Trevliga rum • Tel. 08/23 52 30

GAMLA BRO SERVERING • God husmanskost

Jesus sade: Jag är uppståndelsen och livet.

PILGRIMSHEM

storfamiljens hotell i Stockholms city.

BO TRIVSAMT
i nyrenoverade rum
Frukost i priset

ÄT GOTT
från storfamiljens kök
DAGENS RÄTT 11:50
Kaffeservering

Dubbelrum 80:— • Enkelrum 60:— • Flerbäddsrums 35:—/bädd

RÖK-, ALKOHOL- och DROGFRITT

Adress: Gamla Brogatan 27, Stockholm • Ring för beställning 08/23 52 30

Korset

avslöjade mänsklighetens bankrutt

Kristi kors — det åtskiljer andarna. Här delar sig mänskligheten i två stora läger. Ingenstädes prisar och tackar kärleken så, som just vid korset.

Men ingenstädes hämnar och hämnar heller hatet så som just vid Jesu kors.

Det bliver därvid: Kristi kors är för somliga en förargelse, en dårskap — för andra åter det tecken, vari de hava funnit liv och salighet.

Redan detta hat, detta hån som höres så högljutt vid korset, är ett bevis för att det är någonting särskilt med korset. Man skulle icke så förivra sig för en bisak.

Att det är någonting särskilt med korset, det framgår också av de påfallande försök, som göras av själafienden att fördunkla korset, att beröva korset dess betydelse.

Om någon har ett långvarigt lidande eller lever under svåra husliga förhållanden, så säger folk: "den är en riktig korsbärare". Detta är ett förringande av *korset*. Det lidandet, som du bär, är intet *kors*.

Korset var någonting fruktansvärt, något förskräckligt. Det var förbannelsens trä, skampålen, varpå de dömda ofta hela dagen under fasansfulla lidanden och kval ledde döden. Vad kan liknas vid Kristi kors — kan en sjukdom kallas ett "kors"??

Endast det lidande någon utstår för Kristi skull, endast förföljelser och fiendskap för trons skull, har man rätt att kalla ett "kors". Endast den, som bär ett lidande för Jesu skull, är en korsbärare.

Vilka korsbärare har icke nu för tiden världen, den polerade, förnissade världen! Där går en ung dam på bal i en lustretande dräkt och om halsen — ett *kors*! Av pinoverktyget har man gjort ett prydnadssmycke. Vilket missbruk av korset — om än omedvetet för de flesta, som smycka sig därmed.

Andra bära korset såsom ett äretecken. Vilken motsägel-se! Tecknet av den djupaste smälek, den skymfligaste förnedring — ett prydnadssmycke, ett äretecken!

Korset är en prydnad! Det smickrar den mänskliga fåfängan, det upphöjer jaget. Skenbart visar man den korsfästes ära, men i verkligheten ärar och smyckar man jaget, visserligen utan att hava detta klart för sig själv.

Vem är det som har intresse av att fördunkla och för-ringa värdet av korset? Vem vill så gärna föra oss förbi, för-blinda oss, så att vi icke se korset? Det är själafienden som med helvetiskt hat förföljer korset, emedan det är just på korset, som segern över honom vunnits under het kamp. Det finns intet som djävulen hatar så som korset. Därför gör han också allt vad han kan för att fördunkla, undanskymma korset för Guds barn, så att de icke skola inse och förstå vad korset är, och vad korset giver.

Så mycket nödvändigare är det att rikta blicken på Jesu kors och komma till klarhet om vad korset har att säga oss — och att giva oss. Men vem kan väl uttömma och utgrunda korsets hemlighet! Vi kunna blott tala härom liksom stam-mande. — — —

Korset visar oss våra synder — och vår Guds nåd.

Det fanns ett avlivningssätt, som var värre än alla andra. Det dödade så långsamt och kvalfullt — det var *korset*. På detta "passande" sätt gjorde sig mänskligheten fri från sin störste välgörare. Så skaffade man undan den rättfärdige, man nag-lade honom vid korset.

Se, huru han hänger där naken, blottad — en bild av smä-lek och skam, prigsiven åt hån och förakt — hänger där, i so-lens brännande strålar — *på korset*.

Detta är mänsklighetens bankrutt. Så långt har den bragt det, att den för honom, som icke visste av någon synd, icke hade något annat än korset. Utstött, förkastad, så hänger han där mellan himmel och jord — förbannad. "Föraktad var han och övergiven. — Han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte".

Vad visar oss korset?

Det visar oss människornas synd i hela dess ryslighet.

Det var en av de tolv, en av hans förtrogna, som förrådde honom åt hans fiender.

Det var skriftlära, präster och överstepräster, som utta-lade "skyldig" över honom. Det var en orättfärdig domare, som utlämnade honom till döden. Väl sade han: "Jag har icke funnit honom skyldig till något, som förtjänar döden", — men sedan utlämnade han honom ändå till att korsfästas.

Korset visar oss, varthän synden bringar människorna: den naglar Guds Son vid korset.

Vilka voro Pilatus, Herodes, Hannas och Kaifas? De voro representanter för hela människosläktet — utvalda represen-tanter. Religiositeten, fromheten spikade fast Jesus vid kor-set — — —

Korset uppenbarar vad som ligger fördolt inom oss. Kor-set visar oss vår synd.

Har du sett dig själv och din synd inför korset?

O, gå till Golgata och skåda på korset, där Jesus lider och blö-der och uthärdar, och säg: Min synd, min synd!

Om våra synder talar Kristi kors. Men underbart! Denna mänsklighetens största brottsliga handling är på samma gång Guds största nådeshandling. Intet uppenbarar så för oss Guds kärlek och nåd som korset på Golgata.

På Golgata börja vi — icke *förstå*, o, nej, — men *ana* vad det ordet betyder: "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son". Gud visste vad människorna skulle göra med hans Son, huru de skulle martera honom till döds — och han har icke skonat sin ende Son, utan utgivit honom för oss alla. Han bragte det stora offret, han lösslet från sitt hjärta So-nen och gav honom ut för en förlorad världs frälsning och återlösning.

Ur Korsets välsignelse
av E. Modersohn